

Há ma komolyan vesz el egy gyermeket, holnap ez lehet az oka, hogy nem omlik össze

Az óvodai bántalmazás négy arca...

és amit tehetünk ellene.

1. “Csak játszanak!” Csak játszanak? – játéknak látszó/álcázott bántalmazás

Példahelyzetek:

Egy gyerek többször „ráugrik” egy másikra – holott a másik sír vagy menekül.

Karmolás, harapás, lefogás, szorítás – és mindenki nevet, kivéve az elszenvedő.

Valakinek a fogoly vagy a kutya szerepét kell játszani – és mindig ugyanaz játsza.

Mi látszik kívülről?

Úgy néz ki, mint egy egy „vadabb” játék.

A felnőttek nevetést hallanak és szaladgálást, ugrálást látnak – ezért nem lépnek közbe

Az elszenvedő gyermek nem védi magát látványosan – de fél, passzív vagy visszahúzódik

Mi van mögötte?

Egyenlőtlen hatalmi magatartás – egy gyerek dominál, a másik elviseli.

Hiányzó határok – a játék nem kölcsönös egyetértés.

A felnőttek félreértik a helyzetet – mert ők csak játékot látnak.

Mi segíthet?

Időben közbelépni: „Állj! Ez nem játéknak tűnik.”

Érzéseket és határokat kimondani: „Hogy érezted magad közben?”

Szerepjátékot kínálni, a szerepeket cserélni – mindenki lehet erős és gyenge is.

A gyerekeknek megtanítani, hogyan néz ki a beleegyezés – és hogyan kell a nemleges választ tiszteletben tartani

2. “Elintézik egymás között!” – Amikor a helyzet elfajul

Példahelyzetek:

Két gyerek ugyanazt a játékot szeretné – az egyik erőszakkal elveszi, a másik sír.

Egy gyereket elzavar a többi – „Zavarsz minket!”

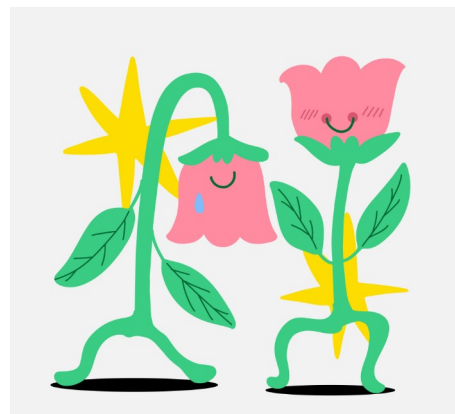
A vita elfajul, de csak az egyik gyerek kezd kiabálni – a másik üt.

Mi látszik kívülről?

Úgy nez ki, mint egy átlagos vita a gyerekek között.

A felnőttek csak egy hangos gyereket látnak – és elsiklanak a másik oldalon történetek felett.

Könnyen azt mondhatjuk: intézzék el egymás között.”

Mi van mögötte?

A gyerekeknek még nem tudnak mindenki számára kielégítő, konstruktív módon megegyezni.

Hamar kialakul a hatalmi egyenlőtlenség.

Segítség nélkül a gyerekek könnyen ismételten erőszakhoz folyamodnak, hogy elérjék céljukat.

Mi segíthet?

Megfigyelni: Ki az aktív, ki az aki csak reagál? Kinek van szüksége védelemre?

Közvetíteni ignorálás helyett: „Úgy látom, ez nem volt fair.”

Konfliktuskészség gyakorlása – támogatással, nem háttérben maradva.

Világossá tenni: vannak határok – és ezek mindenkire érvényesek.

3. „Nem játszunk veled!” – Amikor a kiközösítés és ignorálás megsebez

Példahelyzetek:

Egy gyerek azt mondja: „Te nem játszatsz velünk!” – és a többiek követik.

Egy gyermeket hosszú ideje nem kérdeztek meg a többiek: „Szeretnél velünk játszani?”

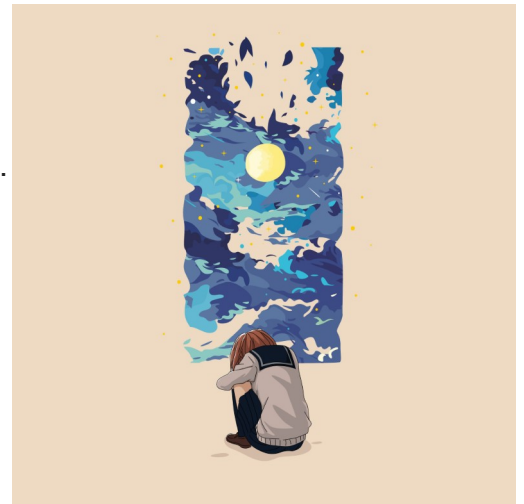
A gyerekek elfordulnak vagy úgy tesznek, mintha a másik ott se lenne.

Mi látszik kívülről?

Nyugalom van – nincs hangoskodás, nincs verekedés.

Úgy tűnik, az egyik gyerek egyedül szeret játszani.

A felnőttek azt gondolják: „Majd megoldódik idővel.”

Mi van mögötte?

A kiközösítés csendben okoz fájdalmat – de mély nyomot hagy.

Az érzés, hogy „nemtartozom közéjük” rombolja az önértékelést.

Az ignorálás a szociális bántalmazás egyik formája – és nagyon alulértékelt.

Mi segít?

Megnevezni a dolgot: „Úgy tűnik, kizártak maguk közül. Így van?”

A csoport érzékenyítése – „Mindenki részt vehet a játékban, miért ne?”

Aktívan cselekedni – lehetőségeket teremteni, ahol mindenki

Megélheti az összetartozás élményét (pl csoportjátékok)

Az ismétlődést megakadályozni – a kiközösítés nincs rendben.

4. „Megütött!” – Amikor a bántás nyílt és észrevehető

Példahelyzetek:

Egy gyermek üti, rúgja, karmolja vagy harapja a többieket.

Egy gyermek húzza mások haját vagy meglöki őket.

Ismétlődően ugyanaz a viselkedés – gyakran ugyanazzal a gyermekkel szemben.

Mi látszik kívülről?

Egyértelműen látható cselekedetek – kiabálás, könnyek, védekező mozdulatok

Mi van mögötte?

Az ismétlődő fizikai bántalmazás nem játék – de egyszeri alkalom sem.

Gyakran az utánpótlás, túlterheltség, stressz lenyomata.

A gyerekek tesztelik a határokat – vagy maguk is átélnek bántalmazást

A felnőttek reakciója mutatja nekik, mi az, ami rendben van – és mi nem.

Mi segíthet?

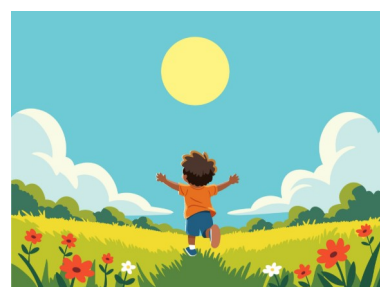
Azonnali „Állj!” felszólítás – „Azonnal hagyd abba!”

Mindkét oldalon megvizsgálni: mire van szüksége a bántalmazó Gyerekeknek és mire az elszenvetőknek?

Reflektálás: „Mi vezetett ide? Van előtörténete?”

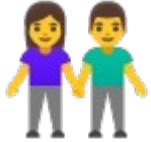
Az ismétlődést komolyan venni – nem elmenni mellette.

Világos hozzáállás a felnőttek részéről: az erőszak nem lehet megoldás.

Amire a gyerekeknek valóban szükségük van

Ne várd el, hogy a gyerekek barátok legyenek vagy szeressék egymást.

Ez nem feltétele az egymással való jó kapcsolatnak.

Sokkal fontosabb:

A gyerekekben fontos világosan tudatosítani, hogy a kölcsönös tisztelet nem alku tárgya.

Senkinek sem kell szeretnie a másikat – de mindenkinek joga van ahhoz, hogy békén hagyják és biztonságban érezze magát.

A felnőttek határozzák meg a normákat.

Amit mi megengedünk, hagyunk, az lesz a „normális”.

